

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (Jud: A. Cucerescu)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Jud: I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secieru)

ÎNCHEIERE

5 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco și Inspectoratul General al Poliției,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la încasarea prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere, încasarea penalității de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 20 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-au respins apelurile depuse de Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc și Inspectoratul General al Poliției și s-a menținut hotărârea din 30 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 2 martie 2017, Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc au depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la încasarea prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere, încasarea penalității de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul Leonid Britva a indicat că, prin ordinul nr. 130 ef. din 28 februarie 2014 al Inspectoratului General al Poliției cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă, a încetat serviciul în poliție, precum și contractul individual de muncă în corespundere cu Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012.

Reclamantul Leonid Britva a menționat că, indemnizația unică de concediere, achitată la 3 iunie 2015, a fost calculată în sumă de 71 802,50 lei, iar din suma respectivă a fost reținut impozitul în mărime de 12 924,46 lei.

În acest context reclamantul a notat că, indemnizația unică a fost achitată cu 459 zile întârziere, fiind reținută suma de 12 924,46 lei în baza modificărilor operate în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, potrivit căreia au fost abrogate prevederile art. 20 lit. g) Cod fiscal, care stabileau ca tip de venit neimpozabil indemnizația de concediere.

Astfel reclamantul a explicat că dreptul la obținerea indemnizației a survenit la 28 februarie 2014, înainte de operarea modificărilor în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, însă din vina angajatorului exprimată prin neonorarea la timp a obligațiilor financiare i-a fost cauzat un prejudiciu material.

În motivarea acțiunii, reclamantul Eduard Briuhani a indicat că, prin ordinul nr. 586 ef. din 26 septembrie 2014 al Inspectoratului General al Poliției cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă, a încetat serviciul în politie, precum și contractul individual de muncă în corespundere cu Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012.

Reclamantul Eduard Briuhani a menționat că, indemnizația unică de concediere, achitată la 3 iunie 2015, a fost calculată în sumă de 83 614,58 lei, iar din suma respectivă a fost reținut impozitul în mărime de 15 050,61 lei.

Eduard Briuhani a notat că, indemnizația unică a fost achitată cu 244 zile întârziere, fiind reținută suma de 15 050,61 lei în baza modificărilor operate în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, potrivit căreia au fost abrogate prevederile art. 20 lit. g) Cod fiscal, care stabileau ca tip de venit neimpozabil indemnizația de concediere.

În acest sens reclamantul a relatat că dreptul la obținerea indemnizației a survenit la 1 octombrie 2014, înainte de operarea modificărilor în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, însă din vina angajatorului exprimată prin neonorarea la timp a obligațiilor financiare i-a fost cauzat un prejudiciu material.

În motivarea acțiunii, reclamantul Veaceslav Chistruga a indicat că, prin ordinul nr. 173 ef. din 28 martie 2014 al Inspectoratului General al Poliției cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă, a încetat serviciul în politie, precum și contractul individual de muncă în corespundere cu Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012.

Reclamantul Veaceslav Chistruga a menționat că, indemnizația unică de concediere, achitată la 3 iunie 2015, a fost calculată în sumă de 71 802,50 lei, iar din suma respectivă a fost reținut impozitul în mărime de 12 924,46 lei.

Veaceslav Chistruga a notat că, indemnizația unică a fost achitată cu 431 zile întârziere, fiind reținută suma de 12 924,46 lei în baza modificărilor operate în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, potrivit căreia au fost abrogate prevederile art. 20 lit. g) Cod fiscal, care stabileau ca tip de venit neimpozabil indemnizația de concediere.

Astfel reclamantul a susținut că dreptul la obținerea indemnizației a survenit la 28 martie 2014, înainte de operarea modificărilor în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, însă din vina angajatorului exprimată prin neonorarea la timp a obligațiilor financiare i-a fost cauzat un prejudiciu material.

În motivarea acțiunii, reclamantul Veaceslav Cusailo a indicat că, prin ordinul nr. 130 ef. din 28 februarie 2014 al Inspectoratului General al Poliției cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă, a încetat serviciul în poliție, precum și contractul individual de muncă în corespundere cu Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012.

Reclamantul Veaceslav Cusailo a menționat că, indemnizația unică de concediere, achitată la 3 iunie 2015, a fost calculată în sumă de 71 802,50 lei. O parte din indemnizația de concedere în sumă de 42 400 lei a fost achitată la 5 decembrie 2014, iar restul sumei în mărime de 9662,50 lei a fost achitată la 3 iunie 2015, iar din suma dată a fost reținut impozitul în mărime de 1467,55 lei.

În acest context reclamantul a notat că, o parte în indemnizația unică în sumă de 42 400 lei a fost achitată cu 279 zile întârziere, iar restul în mărime de 9662,50 lei a fost achitată cu o întârziere de 180 zile, fiind reținută suma de 1467,55 lei în baza modificărilor operate în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, potrivit căreia au fost abrogate prevederile art. 20 lit. g) Cod fiscal, care stabileau ca tip de venit neimpozabil indemnizația de concediere.

Astfel reclamantul a specificat că dreptul la obținerea indemnizației a survenit la 28 februarie 2014, înainte de operarea modificărilor în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, însă din vina angajatorului exprimată prin neonorarea la timp a obligațiilor financiare i-a fost cauzat un prejudiciu material.

În motivarea acțiunii, reclamantul Anatolie Dîrzu a indicat că, prin ordinul nr. 92 ef. din 13 februarie 2015 al Inspectoratului General al Poliției cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă, a încetat serviciul în poliție, precum și contractul individual de muncă în corespundere cu Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012.

Reclamantul Anatolie Dîrzu a menționat că, indemnizația unică de concediere, achitată la 3 iunie 2015, a fost calculată în sumă de 91 423,50 lei, iar din suma respectivă a fost reținut impozitul în mărime de 16 118,97 lei.

Anatolie Dîrzu a relatat că, indemnizația unică a fost achitată cu 88 zile întârziere, fiind reținută suma de 16 118,97 lei în baza modificărilor operate în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, potrivit căreia au fost abrogate prevederile art. 20 lit. g) Cod fiscal, care stabileau ca tip de venit neimpozabil indemnizația de concediere.

Astfel reclamantul a susținut că dreptul la obținerea indemnizației a survenit la 12 aprilie 2015, înainte de operarea modificărilor în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, însă din vina angajatorului exprimată prin neonorarea la timp a obligațiilor financiare i-a fost cauzat un prejudiciu material.

În motivarea acțiunii, reclamantul Vladimir Savtiuc a indicat că, prin ordinul nr. 92 ef. din 13 februarie 2015 al Inspectoratului General al Poliției cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă, a încetat serviciul în politie, precum și contractul individual de muncă în corespundere cu Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012.

Reclamantul Vladimir Savtiuc a menționat că, indemnizația unică de concediere, achitată la 3 iunie 2015, a fost calculată în sumă de 77 581 lei, iar din suma respectivă a fost reținut impozitul în mărime de 13 627,32 lei.

În acest context reclamantul a notat că, indemnizația unică a fost achitată cu 88 zile întârziere, fiind reținută suma de 13 627,32 lei în baza modificărilor operate în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, potrivit căreia au fost abrogate prevederile art. 20 lit. g) Cod fiscal, care stabileau ca tip de venit neimpozabil indemnizația de concediere.

Astfel reclamantul a susținut că dreptul la obținerea indemnizației a survenit la 6 martie 2015, înainte de operarea modificărilor în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, însă din vina angajatorului exprimată prin neonorarea la timp a obligațiilor financiare i-a fost cauzat un prejudiciu material.

În motivarea acțiunii, reclamantul Viorel Postovan a indicat că, prin ordinul nr. 92 ef. din 13 februarie 2015 al Inspectoratului General al Poliției cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă, a încetat serviciul în politie, precum și contractul individual de muncă în corespundere cu Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012.

Reclamantul Viorel Postovan a menționat că, indemnizația unică de concediere, achitată la 3 iunie 2015, a fost calculată în sumă de 82 054 lei, iar din suma respectivă a fost reținut impozitul în mărime de 14 432,46 lei.

Viorel Postovan a invocat că, indemnizația unică a fost achitată cu 88 zile întârziere, fiind reținută suma de 14 432,46 lei în baza modificărilor operate în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, potrivit căreia au fost abrogate prevederile art. 20 lit. g) Cod fiscal, care stabileau ca tip de venit neimpozabil indemnizația de concediere.

În acest context reclamantul a susținut că dreptul la obținerea indemnizației a survenit la 6 martie 2015, înainte de operarea modificărilor în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, însă din vina angajatorului exprimată prin neonorarea la timp a obligațiilor financiare i-a fost cauzat un prejudiciu material.

Solicită reclamantul Leonid Britva încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul său a prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere în sumă de 12 924,46 lei, încasarea penalității de întârziere în mărime de 32 957,34 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1500 lei.

Solicită reclamantul Eduard Briuhani încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul său a prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere în sumă de 15 050,16 lei, încasarea penalității de întârziere în mărime de 20 401,95 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1500 lei.

Solicită reclamantul Veaceslav Chistruga încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul său a prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere în sumă de 12 924,46 lei, încasarea penalității de întârziere în mărime de 30 946,87 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1500 lei.

Solicită reclamantul Veaceslav Cusailo încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul său a prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere în sumă de 1467,55 lei, încasarea penalității de întârziere în mărime de 16 264,68 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1500 lei.

Solicită reclamantul Anatolie Dîrzu încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul său a prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere în sumă de 16 118,97 lei, încasarea penalității de întârziere în mărime de 8045,26 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1500 lei.

Solicită reclamantul Vladimir Savtiuc încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul său a prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere în sumă de 13 627,32 lei, încasarea penalității de întârziere în mărime de 6827,12 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1500 lei.

Solicită reclamantul Viorel Postovan încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul său a prejudiciului material cu titlul de indemnizației unică de concediere în sumă de 14 432,46 lei, încasarea penalității de întârziere în mărime de 7748,75 lei.

Prin hotărârea din 30 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial acțiunea depusă de Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga și Vladimir Savtiuc. S-a încasat din contul Inspectoratului General de Poliție în beneficiul lui Leonid Britva prejudiciul material cu titlul de indemnizației unică de concediere în mărime de 12 924,46 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1000 lei. S-a încasat din contul Inspectoratului General de Poliție în beneficiul lui Eduard Briuhani prejudiciul material cu titlul de indemnizației unică de concediere în mărime de în mărime de 15 050,61lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1 000lei. S-a încasat din contul Inspectoratului General de Poliție în beneficiul lui Veaceslav Chistruga prejudiciul material cu titlul de indemnizației unică de concediere în mărime de în mărime de 12 924,46 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1000 lei. S-a încasat din contul Inspectoratului General de Poliție în beneficiul lui Anatolie Dîrzu prejudiciul material cu titlul de indemnizației unică de concediere în mărime de în mărime de 16 118,97 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1 000 lei. S-a încasat din contul Inspectoratului General de Poliție în beneficiul lui Veaceslav Cusailo prejudiciul material cu titlul de indemnizației unică de concediere în mărime de în mărime de 1467,55 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1 000 lei. S-a încasat din contul Inspectoratului General de Poliție în beneficiul lui Vladimir Savtiuc prejudiciul material cu titlul de indemnizației unică de concediere în mărime de 13 627,32 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1000 lei. S-a încasat din contul Inspectoratului General de Poliție în beneficiul lui Viorel Postovan prejudiciul material cu titlul de indemnizației unică de concediere în mărime de 14 432,46 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1 000 lei. În rest pretențiile au fost respinse(f.d. 90-91, 110-119).

Prin decizia din 20 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-au respins apelurile depuse Inspectoratul General al Poliției și Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc și s-a menținut hotărârea din 30 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 164-179).

La 6 aprilie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 180).

La 26 iunie 2018, Inspectoratul General al Poliției a depus recurs împotriva deciziei din 20 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii cu privire la respingerea acțiunii.

Recurentul Inspectoratul General al Poliției, în motivarea recursului, a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios în partea admiterii acțiunii.

Recurentul a menționat că la examinarea cauzei, instanțele de judecată au dat apreciere doar argumentelor invocate de intimați și nu s-a condus de rigorile art. 10 alin. (1) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, care prevede expres că poliția este finanțată de la bugetul de stat și din alte surse neinterzise de lege.

În acest sens recurentul a relatat că cheltuielile la capitolul indemnizații la încetarea raporturilor de muncă sunt de ordin neprevăzut și nu au putut fi prevăzute la planificarea bugetului pe anul 2014, astfel depășind sumele alocate în acest sens.

De asemenea recurentul a specificat că instanțele nu au ținut cont că în vederea achitării datoriilor, Inspectoratul General al Poliției a înaintat un șir de demersuri în adresa conducerii Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Finanțelor, care este organul ierarhic superior cu solicitarea de alocare a surselor financiare.

Recurentul a invocat că la 28 aprilie 2015 a intrat în vigoare Legea bugetului de stat pentru anul 2015, astfel în luna mai 2015 au fost înaintate spre aprobare Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Finanțe planurile de finanțare cu planificarea surselor financiare pentru plata indemnizațiilor de concediere.

Astfel recurentul a notat că între timp, prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 1 mai 2015, a fost abrogată art. 20 lit. g) Cod fiscal în calitate de sursă de venit neimpozabilă indemnizația de concediere. Ministerul Afacerilor Interne în scopul aplicării corecte a prevederilor art. 20 lit. g) Cod fiscal a intervenit cu demersuri în adresa Serviciului Fiscal de stat și Ministerului Finanțelor, care prin răspunsuri au indica asupra obligativității de impozitare a venitului obținut din indemnizația unică de concediere.

Consideră că prevederile art. 330 Codul muncii urmează a fi analizate prin coroborare cu prevederile enunțate mai sus, deoarece alin. (1) din articolul 330 Codul muncii stabilește exhaustiv cazurile în care de facto este stabilită vinovăția angajatorului. Respectiv recurentul a indicat că nici una din cazurile stabilite la art. 330 alin. (1) Codul muncii nu pot fi imputate Inspectoratului General al Poliției.

La 25 iulie 2018, Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco a depus recurs împotriva deciziei din 20 februarie 2018 a

Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii cu emiterea în această parte unei noi decizii cu privire la admiterea acțiunii.

Recurenții Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco, în motivarea recursului, au indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios în partea respingerii acțiunii.

Recurenții au notat că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel.

La 24 iulie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs depusă de Inspectoratul General al Poliției lui Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc, informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 27 iulie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs depusă de Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco, Inspectoratului General al Poliției, informându-l că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Pînă la examinarea cauzei, Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco, Inspectoratului General al Poliției nu au depus referință, pentru a-și expune opinia referitor la recursurile declarate.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererile de recurs formulate de Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco și Inspectoratul General al Poliției sunt inadmisibile, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră în termen recursurile declarate de Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco, Inspectoratului General al Poliției la 26 iunie 2018 și 25 iulie, din următoarele motive.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 20 februarie 2018 a fost expediată în adresa părților la 6 aprilie 2018 (f. d. 180),

De asemenea, completul judiciar constată că la 21 mai 2018, Inspectoratul General al Poliției a depus cerere în adresa Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care a solicitat copia deciziei instanței de apel, iar conform avizului de recepție se confirmă faptul că recurentul Inspectoratul General al Poliției a recepționat copia actului judecătoresc solicitat la 4 iunie 2018 (f.d. aviz borderou).

Totodată, completul judiciar menționează că la materialele cauzei nu există dovada recepționării efective a deciziei instanței de apel de către recurenții Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco, iar conform recursului declarat, recurenții Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco au indicat că au recepționat copia deciziei instanței de apel la 25 mai 2018 (f.d. 26).

În lipsa unor înscrisuri pertinente, instanța de recurs nu a putut stabili cu precizie momentul, când a fost comunicată hotărârea motivată a instanței de apel recurentului.

Astfel, în atare situație și pentru a nu admite o ingerință disproporțională în dreptul de acces liber la justiție, instanța de judecată consideră că recursul declarat de Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco este depus în termenul prevăzut de art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursurilor, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor

garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, *ibidem*, para. 41, *Marc Brauer*, *ibidem*, para. 35; *Miessen*, *ibidem*, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Inspectoratul General al Poliției este formulată în baza art. 432 alin. (2) lit. a) și c) din Codul de procedură civilă, iar cererea de recurs declarată de Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco este formulată în temeiul art. 432 alin. (2) lit. a), c), alin. (3), alin. (4) așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurenților întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibile cererile acestora, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului lor de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurenții au reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurenții Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco și Inspectoratul General al Poliției au formulat prezentele cereri după ce au avut posibilitatea de a fi audiați de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursurile declarate de către Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco și Inspectoratul General al Poliției nu ridică probleme de drept și nu pot fi acceptate spre examinarea în fond, urmând a fi considerate inadmisibile.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursurile declarate de către Eduard Briuhani, Leonid Britva, Viorel Postovan, Anatolie Dîrzu, Veaceslav Cusailo, Veaceslav Chistruga, Vladimir Savtiuc reprezentanți de avocatul Dumitru Marco și Inspectoratul General al Poliției se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Mariana Pitic

Nicolae Craiu